

ministeren deler holdningen om, at en tidlig indsats er vigtig?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Heldigvis bliver der med anbringelsesreformen også en meget bedre statistik på området, så vi får bedre kendskab til, hvad der rent faktisk gør sig gældende. Jeg er meget enig med spørgeren i, at det er overraskende, at så mange børn og unge bliver anbragt så sent. Der er jo rigtig mange mellem 15 og 17 år. Det kunne godt tyde på, at der er nogle, hvor der bliver grebet for sent ind, og at de har døjet med problemer i lang tid, uden at de har fået den rigtige hjælp og støtte.

Derfor har vi netop også i anbringelsesreformen meget fokus på tidlig indsats, bl.a. skal det, når man har en sag på et barn, tjekkes, om der er søskende, der måske kunne være i samme situation, ligesom vi har sat ind med forskellige projekter gående på, om man ikke kunne gøre meget mere allerede i dagtilbuddene for at opdage, når børn har problemer.

Så er jeg i øvrigt på vej med et lovforslag, der giver mulighed for at sætte ind, faktisk allerede inden barnet er født, for netop igen at sætte fokus på, at jo før man griber ind, desto bedre mulighed er der for at hjælpe barnet.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Det er meget godt, men vi fik ikke så mange bud på, hvordan ministeren vil forhindre kommunernes kassetænkning. Har ministeren nogen bud på, hvordan man forhindrer, at kommunerne går ind og regulerer antallet af anbringelser efter, hvor mange penge der er i kommunekassen? Kunne man måske ligefrem forestille sig en refusionsordning over for kommunerne, så det ikke bliver et økonomispørgsmål, hvor mange børn og unge der anbringes, men et spørgsmål om, hvad de børn og unge rent faktisk har behov for?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg valgte at bruge min tid på den tidlige indsats. Nu skal jeg så gerne bruge min tid på bekæmpelse af kassetænkning.

En kommune må altså ikke skele til den økonomiske situation i forhold til, hvilken hjælp og støtte barnet har behov for. Man må selvfølgelig godt, når man ser på, hvilket tilbud barnet skal have, eller hvor barnet eksempelvis anbringes, vurdere den kvalitet, man får i forhold til prisen

på tilbuddet. Der må man selvfølgelig godt gå ind og kigge nærmere på det. Men det kan ikke være sådan, at man f.eks. afslår at anbringe et barn uden for hjemmet, fordi der ikke er flere midler i kassen. Det vil simpelt hen være ulovligt og ikke i overensstemmelse med den forpligtelse, man har i forhold til at gribe ind.

Så det, kommunerne skal, er jo at se på, hvad barnets behov er. Der er det, at vi netop nu går ind med meget mere kontrol og mange flere undersøgelser af, hvad der sker i kommunerne: Får de nu lavet et grundigt og omhyggeligt arbejde med at visitere barnet til den rigtige hjælp?

Formanden:

Så er det fru Pernille Vigsø Bagge for et sidste spørgsmål.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Det er meget godt, at det er ulovligt, og det er også meget godt, at man selvfølgelig har en lovgivning, man skal følge, og at der er alle mulige kontrolinstanser. Men det er bare sådan ude i virkelighedens verden, at en kommune, der ikke har penge til en anbringelse, går ind og kigger på nogle andre tilbud til en familie, et barn, som måske ikke nødvendigvis får det rigtige tilbud. Det er jo virkeligheden.

Den kassetænkning, som kommunerne trods alt er nødt til at foretage en gang imellem, fordi deres økonomi er, som den er, giver mig altså lyst til igen at spørge ministeren, om ikke man kunne se på en refusionsordning for kommunerne, så det bliver de udsatte børn og unges tarv og vilkår, der kommer i fokus, frem for økonomien i kommunerne. Var det ikke en idé at se på en refusionsordning for kommunerne i de her spørgsmål?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg mener, at det er barnets tarv, der er i fokus, og lovgivningen på området er gennemsyret af, at det er barnets ve og vel, det gælder. Det skal kommunerne så leve op til. Der har vi jo bl.a. skærpet kravene f.eks. til den undersøgelse, der skal foretages med hensyn til, hvad der skal stå i handleplanerne for netop at kunne følge med i, om der er overensstemmelse mellem de problemer, barnet slås med, og den hjælp og støtte, det tilbydes. Det tror jeg er det, der har stor betydning for, om den indsats, der finder sted, også er den rigtige, altså at vi holder øje med, om det rent faktisk sker.